

שכנים

הכל התחיל פחות או יותר כשהזקנה מקומה רביעית נפטרה. זאת אומרת נפלה. זאת אומרת נפלה מהקומה הרביעית, ונפטרה.

אני אומר "פחות או יותר" כי הרבה קרה לפני - אני גר בפרדס חנה כבר שש שנים, באותו בניין. התחתנתי, התגרשתי, ופרשתי מכדורסל בשבת. אבל כל זה לא רלוונטי לסיפור, ככה שפחות או יותר הכל התחיל כשביום בהיר אחד הזקנה מקומה רביעית נמרחה על המדרכה.

ואז קראו לכל הדיירים לשיחה במקלט.

אני נשבע שאני לא היחיד שהיה בטוח שזאת שיחת "מי סחב לה את טבעת הזהב לפני שהגיע האמבולנס", כי כולם היו בהלם כשוועד הבית הוציא צוואה. מסתבר שהנבלה כתבה צוואה שמערבת את כל הדיירים בבניין. היא הורישה לכל אחד ואחד מדיירי הבניין חלק אחר מהדירה שלה. הדירה המעופשת ומלאת הרטיבות שלה. אהרון הקריא את השורות והיה אפשר לשמוע את הגרוגרת שלו נעה וזעה באי נוחות בגרון.

שני מקבלת את חדר הארונות.

אהרון ודלית מקבלים את השירותים.

אלכסיי מקבל חצי מטבח ומחסן.

שתי הלסביות שאין לי מושג איך קוראים להן מקבלות את חדר השינה ואת החצי השני של המטבח. (זה מה שהיה כתוב בצוואה. היא כתבה שחור על גבי לבן "שתי הלסביות שאין לי מושג איך קוראים להן מקבלות את חדר השינה ואת החצי השני של המטבח").

ואני... אני קיבלתי 14 מרצפות בין המטבח לשירותים.

אין סלון בבית. פרדס חנה.

אף אחד לא ממש הבין מה אנחנו אמורים לעשות עם "חלקי הנכס" החדשים שקיבלנו והיינו כבר מניחים לכל העניין ונותנים לה להיקבר בשקט, אם לא הסעיף האחרון בצוואה. בת אלף.

"במידה והבית יעמוד על טילו ללא שימוש, הנכס יהיה שייך לבני היחיד, שבתאי זוננברג" (אז זה היה השם משפחה שלה כל השנים האלו!).

אהרון עצר כשסיים לקרוא את הצוואה וכולנו חלקנו שקט לא נעים. אף אחד לא רצה את שבתאי זוננברג בדירה.

שבתאי "החזן" זוננברג חזר בתשובה בשנות העשרים שלו והתחיל להשריץ ילדים עד שמספרם הגיע לאחת עשרה ואשתו נפטרה. כן, מסכנה, ומסכן הוא. אבל מסכנים גם היינו אנחנו. הוא היה מגיע עם כל האחד עשר כל שישי לבית אמו ו"מחזן". היו לו עשרה בנים "חזנים" ובת אחת גבולית שהייתה צורחת. כל שישי בערב היינו צריכים לצאת כולנו מהבניין מרוב "חזנות" בזמן שהקטנה

הגבולית הייתה מלווה את הבנים במה שאפילו לא יכול היה להיחשב שירת נשים.

זוננברג... לצאת כל שישי בערב, זה היה קל! אבל ידענו שאנחנו לא יכולים לתת לו להיכנס לדירה, נצטרך כולנו לצאת לתמיד. התחילו התלחשויות במקלט שהלכו וגברו עד כדי דיבורים בקול רם ולאחר כמה דקות כבר הספקנו לצרוח אחד על השני - לאבד את הקול - למצוא אותו שוב - לצרוח עוד קצת - להירגע - ולהגיע להסכם:

כולנו הולכים להשתמש בדירה הזו כמה שיותר. רק עד שיעבור קצת זמן ונראה מה הולך... אבל אין סיכוי שניתן לחזן להיכנס לדירה, ולעור התוף שלנו. בהתחלה חילקנו את זה לפי ימים:

בראשון, שני הולכת לדירה לתלות כמה בגדים בחדר הארונות.

בשני ושלישי אהרון ודלית מנקים את השירותים.

ברביעי, אלכסיי מסדר את המחסן ומנקה חצי מטבח.

בחמישי ושישי הלסביות מפזרות קצת מפיץ ריח בחדר השינה ומנקות את חצי המטבח השני.

ובשבת, אני. אני הייתי צריך פשוט לעמוד בין המטבח לשירותים כמה דקות.

חשבנו שזה יהיה קל. לא לקח הרבה זמן עד שגילינו שהיה יותר קל עם היה נופל הגג על הראש של כולנו ומוחץ אותנו למוות.

שבתאי... לשבתאי גם היה מפתח לדירה ומסתבר שהוא היה מגיע מדי פעם לוודא שבאמת יש "שימוש" לדירת הרפאים של אמו. משנוכח שאנחנו חיים את חיינו ולא מסניפים כל דקה ודקה ביום את ריח המוות שרובץ בדירה הוא כתב מכתב לוועד הבית.

שוב התכנסנו כולנו במקלט ואהרון הקריא את המילים העגומות. חשוב בשלב זה לציין ששבתאי היה גם הרגולטור של הצוואה, או במילים אחרות - זה שמחליט האם לדירה באמת יש שימוש או לא, ובמידה ואין - הוא נכנס. שבתאי הסביר במכתב שהוא מאוד מאוכזב שאין שימוש "אמיתי" בדירה של אמו והוסיף ש"נראה כמעט כאילו מישהו עושה בכאילו" ושהוא לא היה רוצה לראות את בית ילדותו הפרדס-חנאי נהפך לאתר זיכרון בלה בלה בלה נדפקנו כולנו.

אם זה לא היה מספיק, התחילו גם בלאגנים באותו שבוע כשגילינו שאלכסיי התחיל לגדל מריחואנה במחסן. דלית הייתה המתנגדת הראשונה, ואחריה נגררנו כולנו כחזית מאוחדת נגד אלכסיי. אלכסיי סילק את המריחואנה מהמחסן רק כדי שנגלה כעבור יומיים שהלסביות מסתירות את האוהל עם העציצים בחדר הארונות. שני גילתה את זה בגלל ש-טוב, זה החלק שלה בבית. אז היא ודלית התחילו לומר שאם יהיה צורך הן יערבו עורכי דין ותוך זמן קצר היוצרות התהפכו ועברו כמה גלגולים וכולם עברו לכעוס עליו ש"זה קרה מתחת לאף שלי". למה? כי אני החוליה המקשרת בבית. אמרתי להם שאני מרגיש פשוט כמו 14 מרצפות, אבל הדעה הרווחת הייתה שאני "מתחמק מאחריות ו-"לא תורם למאמץ המשותף" ו-"לא מייצג את רוח הבניין" ו-"תמיד עם פראץ

עייף כזה" ועוד כמה וכמה ציטוטים שהיו נשלפים לעתים תכופות בישיבות וועד הבית.

היינו עושים המון ישיבות.

הבניין הפך לשדה קרב, הקומה הרביעית נהייתה הזירה הראשית, המקלט שימש מפקדה, והחיים הפכו לסייט. לאחר ארבעה חודשים קרה הדבר –

זה היה יום שבת. עמדתי במרצפת השביעית שלי והעברתי את הבוקר, כרגיל. לפתע הרגשתי משהו שלא הרגשתי לפני – מאין תזוזה קלה של המרצפת שאני עומד עליה. זזתי צעד הצידה ומיששתי אותה בידי. מעט הופתעתי לגלות שהמרצפת פשוט נחה שם על הרצפה, לא מחוברת לכלום. הופתעתי הרבה יותר כאשר הרמתי אותה וגיליתי ערימה של מכתבים דחוסים בצפיפות אחד על גבי השני. התחלתי לפתוח אותם בחשדנות ונחרדתי לגלות שכולם נשלחו מהעירייה ולכולם כותרת זהה: "פינוי בינוי 2021".

עברתי עליהם, אחד אחד, כולם אותו הדבר – למעט התאריך. מסתבר שהמכתבים הגיעו שבוע-שבוע במשך שנה, וכולם היו מתחת למרצפת השביעית. גם המכתב של השבוע שעבר, ושל לפני שבועיים, ושל לפני שלושה שבועות וכן הלאה. נפל לי האסימון ששבתאי החביא אותם שם אחד על גבי השני במשך חודשים! והכל מתחת לאף שלי! אני באמת לא מייצג את רוח הבניין...

אז הולך להיות פינוי בינוי בבניין בקרוב מאוד, הרהרתי לעצמי. מה ששם ללעג קצת את כל המאמץ שהשקענו בחודשים האחרונים כדי לשמור על איכות החיים נטולת החזנים פה. מאמץ שהוביל אותנו למלחמת דיירים... מהורהר ומבולבל, הוצאתי את כל המכתבים מהמרצפת ושמתי לב שיש מכתב אחד, מתחת לכל האחרים, שנראה שונה. זה לא היה מכתב מהעירייה... פתחתי אותו במהירות ולנגד עיני התגלו המילים הבאות, כתובות בדיו כחול:

"שבתאי, בני האהוב, שגע את בני העוולה שהרסו לי את גיל הזהב, אני קופצת.

שגע אותם."